

Monsterkvinnorna släpps fria

SCEN

Monsterkabinettet

Manus: Malin Axelsson. Regi: Sara Giese

SPELAS PÅ STOCKHOLMS STADSTEATER T O M 30 APRIL

EN KVINNA MED stort K vet plötsligt inte vem hon är. Leendet har stelnat i ett grin och hela nätterna hör hon skrik genom vägarna. Men hellre än att stå kvar i den mörka skogen följer hon med till ett närbeläget slott, för ett jobb hon inte sökt och som ingen vet vad det går ut på. De inledande vändningarna i Malin Axelssons *Monsterkabinettet* är minst sagt långsökta, men det dröjer bara några sekunder innan publiken sväljer premisserna.

”Jag har historiska jävla skäl att vara sur”, säger den antika gorgonen Medusa där hon

går med sin skurhink och kommer Kvinnan till undsättning genom valv och gångar. Där finns sedan alla de systrar som genom historien har betvingats, bespottats och förintats – ofta till publikens stora förtjusning. Hur skulle det se ut om monsterkvinnorna släpptes ut ur sitt kabinet? Vad skulle hända med de rosigt oskuldsfulla kvinnoporträtt som suttit uppspikade på slottsväggen i århundraden? Och vad ska pappa tycka?

Men det hjälps inte, snart är de lösa allihop! Kirke med sin trolldom, Salome med sin blodtörst, Britney Spears med sin gränslöshet, Lorena Bobbitt med sin kökskniv och första världskrigets ”Yashka” Botchkareva med sin dödsbataljon. De svala halv-anorektiker till skådespelerskor vi vant oss vid att se på svenska scener har ersatts med kvinnor som gjorts fula, stora och groteska

och när Kvinnan, fint spelad av Cilla Thorell, fått möta dem alla är bokens sidor blanka och ingen väg finns tillbaka.

DEN DJUPT SOLIDARISKA Monsterkabinettet hade kanske med sitt tydligt feministiska budskap kunnat bli plakatteater i händerna på en mindre proffsig ensemble, men något sådant snuddar vi inte ens vid. Låt vara att tempot blir lite mindre rasande i akt två och att vissa scener hade vunnit på ytterligare bearbetning. Men det är bara att konstatera att Unga Klara just nu bjuder på en storartad kollektiv teaterupplevelse, som faktiskt gör att världen ser lite annorlunda ut när publiken på stapplande ben stiger ut i ljuset.

KRISTINA LINDQUIST

kristina.lindquist@arbetaren.se

